

வழக்கொழிந்து வரும் யாழ்ப்பாணத்தின் பண்பாட்டம்சங்கள்

Jeyaruby. Alleraja,
Department of History, Faculty of Arts, University of Jaffna,
arubi1987@gmail.com.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

உலகில் ஒவ்வொரு நாடுகளும் தமது கலாச்சாரங்களையும், பண்பாட்டு தொன்மையையும், தனித்துவத்தையும் நிலைநாட்டுவதில் முனைப்புடன் செயற்படுகின்றன. தமது பண்பாட்டுச் சின்னங்களை கண்டறிந்து அவற்றை உலகிற்கு அறியச் செய்வதுடன் தமது பழமையையும் இருப்பையும் உறுதிப்படுத்த முனைப்புடன் செயற்படுகின்றன. இவ்வாறு நீண்ட வரலாறு கொண்ட நாடுதான் இலங்கை. இங்கு பல்வேறு இனக்குழுக்கள் வாழ்கின்ற போதிலும் இங்குள்ள தமிழ் சிங்கள இனக்குழுக்கள் எவ்வாறு தோன்றி பரிணாமம் அடைந்தன என்பதை உறுதி செய்ய தொல்லியல் சின்னங்களே நம்பத்தகுந்த ஆதாரங்களாக அமைகின்றன. இலங்கையில் வரலாற்றைக் கூறும் பாளி இலக்கியங்கள் வாய்மொழிக் கதைகளையும் ஐதீகங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவையே. இவை ஆதிக்குடிகள் சிங்களமக்கள் என்று கூறுகின்ற போதிலும் சமீப கால தொல்லியலாய்வுகள் இலங்கையின் வரலாற்றுக் காலங்களில் இருந்தே தமிழ் இனக்குழுவும் மொழியடிப்படையில் ஓர் இனக்குழுவாக மாற்றம் பெற்றன என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறு தமிழர்கள் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து இனக்குழுவாக அதிகளவில் வாழ்ந்த பிரதேசமாக யாழ்ப்பாணம் காணப்படுகின்றது. பல்வேறுபட்ட பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களையும் கலாச்சார சிறப்புக்களையும் கிறிஸ்துவக் குழுமுற்பட்ட காலத்தில் இருந்தே தன்னகத்தே கொண்டு ஏனைய பண்பாட்டு பிராந்தியங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது அப்பிரதேசங்களில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் அளவிற்கு தனித்துவமான பண்பாட்டம்சங்களையும், கொண்டு கம்பீரமாக மிளிரும் யாழ்ப்பாண மக்களுடைய புராதனகால பண்பாடுகள் கலைகள், உணவுப் பழக்கங்கள், உறவுமுறைகள், கலாச்சார சிறப்புக்கள் அனைத்தும் தற்காலத்தில் மாற்றமடைந்து வருவதை கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

University of Jaffna

உலக மயமாக்கல், திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை, பிற்பண்பாட்டு ஊட்டம், புலப்பெயர்வு, கையளிப்புக் குறைபாடு, பழமை போற்றாத பண்பு, நவீன தகவல் தொழில்நுட்பத் துறையின் அதீத வளர்ச்சி, முதலான பல்வேறு காரணிகளால் தொன்மைச் சிறப்புமிக்க எமது யாழ்ப்பாணப் பண்பாட்டின் பல்வேறு வகைமைகளும் மிகவேகமாக வழக்கிழந்து வருகின்றன. இவ்வாறான நிலை தொடருமேயானால் எமது பண்பாட்டின் தனித்துவமான அடையாளங்களை தேடிக்கண்டறிய வேண்டிய நிலை எதிர்காலத்தில் ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சம் அனைவர் மனதிலும் எழுகின்றது. இன்றைய காலகட்டத்தில் மக்களிற்கு புதிய விடயங்களையும் அறிமுகப்படுத்துவதிலும் தெரியப்படுத்துவதிலும் நவீன தகவல் தொழில்நுட்ப சாதனங்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன. இதனைவிட புதிய விடயங்களை தெரிய வேண்டுமென்றால் இணையம் மூலம் தேடிக்கண்டறிகின்றார்கள். ஆனால் பழமையான விடயங்களையும் பண்பாடுகளையும் விளம்பரம் செய்வதற்கு யாரும் முன் வருவதும் இல்லை. பழமையான பொருட்கள் மீது மக்கள் ஆர்வம் காட்டுவது மில்லை. பழைய கழிதல் புதியன புகுதல் என்ற ரீதியில் தமது வாழ்க்கை முறைகளை மாற்றி அமைத்துக் கொள்கின்றார்கள். நவீன தகவல் தொழில்நுட்ப சாதனங்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டு வரும் கவர்ச்சி கரமான கலாசார விளம்பரங்களால் ஈர்க்கப்பட்ட மக்கள் நவீன நாகரிகமான முறையிலேயே வாழ்வதற்கு முன் வருகின்றார்கள். இவ்வாறான மக்களால் ஒரு நாட்டினுடைய பழமையான பண்பாட்டம்சங்களை தற்காலத்தில் நடைமுறைப்படுத்துவதென்பது இயலாமல் உள்ளது. இவ்வாறான ஓர் நிலை சமகாலத்தில் நிகழ்வதால் புராதனகால பண்பாட்டம்சங்கள் பாரம்பரியங்கள் சடங்கு முறைகள் கட்டுப்பாடுகள், வாழ்க்கை முறைகள், கலை மரபுகள் என்பன மறக்கப்பட்டு மறைக்கப்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சம் அனைவரிடமும் ஏற்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் இன்றைய இளம் சந்ததியினர் மேலைத்தேச பண்பாட்டம்சங்கள் , கலை, கலாச்சாரம் , உணவுமுறை, ஆடை அமைப்பு, என்பவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டு மேலைத்தேயநாட்டு பண்பாட்டம் சங்களை ஒத்த வகையில் தமது வாழ்க்கை முறைகளை மாற்றி கொள்வதனையே மரியாதையாகவும் கௌரவமாகவும் பார்க்கின்றனர். அதனையே நாகரிகமாகவும் நினைக்கின்றனர். இவ்வாறு நவநாகரிக உலகில் நடைபயிலும் இன்றைய மக்களிற்கு தமது பிரதேசத்திற்கென்று பழையமையான அடையாளங்கள், தமது இனத்திற்கென்று பழையமையான அடையாளங்கள் மூலாதையர் வரலாறு உண்டு என்பதையும் அவர்களுக்கு உணர்த்தும் வகையில் மூலாதையர்களினுடைய பழக்க வழக்கங்கள் , பண்பாட்டு கலாச்சார அம்சங்களையும் புலப்படுத்தும் வகையில் புராதனகால பண்பாடு, கலை, மொழி, ஆடை அமைப்பு, வாழ்க்கை முறை என்பவற்றை எடுத்துக் கூறவேண்டிய தேவை தற்காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது.

ஒரு பிரதேசத்தை மொழி, மதம், கலை பண்பாடு பழக்க வழக்கங்கள், வாழ்க்கைமுறை, சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் என்பவற்றால் தனித்து அடையாளப்படுத்தி பார்க்கும் மரபு நெடுங்காலமாக இருந்து வருகின்றது. இவ்வாறான பண்பாட்டம்சங்கள் அப்பிரதேசத்தினுடைய வரலாற்று பெறுமதிமிக்க பாரம்பரிய சொத்துக்களாகும். இப்பண்பாட்டு பெறுமதிகளை பேணிப்பாதுகாத்து எதிர்கால சந்ததியினருக்கு அவற்றை கையளிக்கும் பொறுப்பு அனைவருக்கு முரியதாகும். ஆனால் இவ்வாறான பழையமையான பண்பாட்டம்சங்களை பேணிப்பாதுகாத்து தொல்லியல் சின்னங்களை அரசியலிற்கு சாதகமாக பயன்படுத்தும் மரபு தற்பொழுது ஏற்பட்டுள்ளது. அரசியலிற்காக மட்டுமே பழையமையான சின்னங்களை சாதகமாக பயன்படுத்தும் மரபு தீவிரமாக காணப்படுகின்றது. ஏனைய மக்களிற்கு இவ்வாறான புராதனகால பண்பாட்டு சின்னங்களில் முக்கியத்துவம் பற்றிய அறிவு காணப்படுவதில்லை, மேலைத்தேய நாட்டவர்களினுடைய நடை உடை பாவனை என்பவற்றை பின்பற்றுவதனையே நாகரிகமாக நினைத்து அதனை பின்பற்றுபவர்கள் தமது நாட்டில் காணப்படும் பழக்கவழக்கங்களை வெளியில் கூறுவதையும் அதை நடைமுறைப்படுத்துவதையும் வெட்கமாக நினைக்கின்றார்கள். ஆனால் மேலைத்தேய நாட்டவர்கள் தமது நாட்டின் பழையமையான பண்பாட்டுச் சின்னங்களையும் தமது நாட்டில் பாதுகாப்பதை தமது உயிரிற்கு மேலாக நினைக்கின்றார்கள். இதனால் தமது பண்பாட்டு சின்னங்கள் எங்கெல்லாம் காணப்ப

டுகின்றனவோ அவற்றை தேடி கண்டறிந்து தமது நாட்டில் பாதுகாத்து அதனை மக்களின் பாவனைக்காக நூதனசாலைகளில் வைத்து காட்சிப்படுத்துகின்றார்கள். மேலைத்தேயவர்கள் தமது பண்பாட்டை பாதுகாப்பதோடு தமது பண்பாட்டம்சங்களை பிற நாட்டிற்கும் பரவலடையச் செய்கின்றனர். ஆனால் உள்நாட்டு மக்கள் பிறர் பண்பாட்டை உள்வாங்குவதோடு மட்டுமே நின்று விடுகிறார்கள். எமது பண்பாட்டுச் சின்னங்கள், நாணயங்கள் கலைமரபுச் சின்னங்கள், இந்து விக்கிரகசிலைகள் என்பவற்றை பணம் ஈட்டும் நோக்கத்திற்காக அதனை மேலைநாட்டவர்களிற்கு விற்பனை செய்கின்றார்கள். தென்னிலங்கையில் வீதியோர வியாபாரிகள் யாழ்ப்பாணத்தின் பண்பாட்டுச் சின்னங்களை விற்பனை செய்து வருவதை இன்றும் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. பண்பாட்டுச் சின்னங்களின் முக்கியத்துவம் பற்றி மக்களிற்கு தகுந்த விழிப்புணர்வும், பண்பாட்டுணர்வும் இல்லாமையே இதற்கு காரணமாகும்.

இன்றைய நவீன காலத்தில் மனிதனுடைய தேவைகள் அதிகரித்து வருவதாக உள்ளதால் பணம் ஈட்டுவதை மட்டுமே குறிக்கோளாக கொள்கின்றார்கள். இதனால் பிறர் நலம் குறைவடைந்து மக்கள் மத்தியில் சுயநலம் என்கின்ற உணர்வு மேலோங்கி காணப்படுகின்றது. இதனால் ஆரம்பகாலத்தில் இருந்த “கூட்டுக்குடும்பம்” என்ற மரபு மருவிச் செல்கின்றது. சமுதாயத்தினை சரியான முறையில் வழிநடத்திச் செல்ல ஓர் மூத்த சமுதாயம் இல்லாமல் போய்விட்டது. இதனால் குடும்பங்களில் பல முரண்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. தனிமையாக வாழ்கின்றனர். புரிந்துணர்வு என்பது மக்கள் மத்தியில் மருவி வருகின்றது. இதனால் அதிகளவிலான தவறுகள் செய்வதற்கு இச்சூழல் இடமளிக்கின்றது. புராதனகால மக்கள் வாழ்க்கையை சரியான முறையில் வாழ்வதற்காக பல்வேறு கோட்பாடுகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் வகுத்திருந்ததோடு ஏனைய மக்களையும் அதன்படியே வழி நடத்தி சென்றார்கள். இதனை இன்றைய இளைஞர்கள் “மூடநம்பிக்கைகள்” என்று புறம் தள்ளி விட்டு முதியோர் கூறிய வாழ்க்கைமுறைகளை பின்பற்றுவதில்லை. இதனால் இன்றைய சமூகத்தில் சிறுவர் துள் பிரயோகங்கள் கலாச்சார சீரழிவுகள் என்பன இடம் பெறுவதை காணமுடிகின்றது.

புராதனகால மக்கள் சிறந்த சுகாதார வசதியுடன் ஆரோக்கியமாக வாழ்ந்தார்கள். இவர்களது ஆயுட்காலம் 100 வருடங்களுக்கு மேலாக இருந்தது. இதற்கு காரணம் இயற்கையான உணவுகளையும் போசாக்கான

உணவுகளையும் உண்டமையாகும். புராதன மக்கள் அம்மி, ஆட்டுக்கல், உரல் என்பவற்றின் மூலம் உணவுகளை இடித்தும் அரைத்துமே உட்கொண்டார்கள் ஆனால் தற்காலத்தில் இளைஞர்களுக்கு அம்மி உலக்கை, ஆட்டுக்கல் என்பவற்றின் பயன்பாடுகள் பற்றி அறியாமல் உள்ளனர். இதற்கு காரணம் நவீன தொழில் நுட்பசாதனங்களின் வளர்ச்சியாகும். சிறிது காலத்தின் பின் புராதன பாவனைப் பொருட்கள் பயன்பாட்டில் இல்லாமல் மருவிவிடும் நிலை ஏற்பட்டுவிடும். அந்த வகையில் தற்காலத்தில் வழக்கொழிந்து வரும் யாழ்ப்பாணத்தின் பண்பாட்டு மரபுகள் பற்றி ஆராய்வது காலத்தின் தேவையாகவே அமைகின்றது.

வழக்கொழிந்து வரும் யாழ்ப்பாணப் பழமைகள்

திருநீறு பூசுதல்.

பண்டுதொட்டு யாழ்ப்பாணத்துச் சைவமரபினர் தமக்குத் தேவையான திருநீற்றைச் சைவ ஆகம முறைப்படி வீடுகள் தோறும் தாமே தயார் செய்து அணிந்து வந்துள்ளனர். திருஞானசம்பந்தர் கூறியவாறு மந்திரமாவது சுந்தரமாவதும் அந்த திருநீறேயாகும். இந்தக்கால நீறு எல்லாவற்றையும் திருநீறு என்று கொள்ளமுடியாது. மிகத் தூய்மையான திருநீறு அணியும் வழமை இன்றைய யாழ்ப்பாண சமூகத்தவர் மத்தியில் மெல்ல மெல்ல வழக்கு கொழிந்து செல்லுகின்றது. இளைஞர்கள் திருநீறு பூசிச் செல்ல வெட்கப்படுகிறார்கள். அதை நாகரீகமற்றதாகவே கருதுகின்றார்கள். இதனால் திருநீறு பூசும் மரபு இன்று பெருமையை இழந்து வருகின்றது. தூய வெண்ணீறு கபாலத்தை பாதுகாக்கும் இயல்புடையது.

சந்தனம் வைத்தவல்

யாழ்ப்பாணத்து சைவத் தமிழ் மக்களது அனைத்துக் கிணற்றுக் கூட்டுகளிலும் சந்தனம் அரைக்கும் கற்களை வைத்துக் கட்டி சுத்தமான சந்தனக்கட்டைகளையும் பயன்படுத்தி அதை தேய்த்து சந்தனம் பூசிக் கொள்வார்கள். ஆனால் இந்த பழமையான முறையை இழந்து நிற்கின்றது யாழ்ப்பாணம். நீராடிய பின்னர் விரதகால அனுட்டானங்களை பார்க்கையில் சுத்தமான நறுமணம் கமழும் சந்தனத்தை அணிந்த பெருமை அன்றைய சைவ மக்கள் அனைவருக்கும் உரியது. ஆறுமுகநாவலர் காலத்தில் அனைத்து மாணவர்களும் பாடசாலை செல்கையில் சந்தனப்பொட்டு வைத்த வழமை கடந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை நீடித்து இன்று வழக்கொழிந்த நிலையிலுள்ளதென்றே கூறவேண்டும் யாழ்ப்பாணத்து திருக்கோயில்களில் கணிசமானவற்றில்

சந்தனக் கற்களையோ, சந்தனக் கட்டைகளையோ காணுவதும் அரிதாகி விட்டது.

கோவில் மரியாதை.

நாவலர் பெருமானை ஒத்த பெரியவர்கள் ஒரு ஊருக்குப் பொது நிகழ்வு ஒன்றிக்கு வருகை தருகையில் அந்த கையவர்களைக் கோவில் மரியாதையுடன் வரவேற்பது அந்தக்கால யாழ்ப்பாணத்துச் சைவமக்களின் பண்பாடு ஆகும். அதாவது கொடி, குடை, ஆலவட்டம், திருஅலகு, சங்கு, சேமக்கலம். மேளதாளங்களுடன் பெரியவர்களை ஊர் முகப்பிலேயே எதிர்கொண்டு அழைத்து வரும் பழமையும் காண்பது மிக மிக அரிதாகிவிட்டது.

குரு வணக்கம்

சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் காலத்தில் முன்பு இருந்தே மாணவர்கள் அனைவருக்கும் குருவின் பாதம் பணிந்து பணிவிடைகள் பல செய்து பண்பாடு உடையவர்களாக வளர்ந்தனர். சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவருடைய நன் மாணாக்கருள் ஒருவர் இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தமது குருநாதருக்கு அவரது இறுதிக்காலம் வரை தொண்டுகள் செய்து வாழ்ந்த பெருமைக்குரியவர். இவ் விதமாக குரு பக்தி அன்றைய குடாநாட்டில் எங்கும் பரவிக் கிடந்தது. இத்தகைய மரபு காரணமாகவே யாழ்ப்பாணம் பண்பாட்டின் சிகரமாக விளங்கியது. இந்நிலையிலும் இன்று பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டது. சிறுவர்கள் கூட குருவை மதிக்கும் பண்பு மருவியே வருவதைக் காணமுடிகிறது.

திருவெம்பாவை ஊர்வலங்கள்.

மார்கழிமாத திருவெம்பாவைக் காலங்களில் அதி காலையில் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்கள் தோறும் திருவெம்பாவை பண்ணிசை ஊர்வலங்கள் நடைபெறுவது மிகமிக நீண்டகால வழக்கம். மனதுக்கு இன்பமும் ஆத்ம சுகமும் பயப்பதோர் நிகழ்வு இது. இன்று இந்த வழக்கத்தை கிராமங்கள் கூட காணமுடியாத நிலையும் காண முடிகிறது.

கந்தபுராண கலாசாரம்.

கந்தபுராண கலாசாரத்தை போற்றி வாழ்ந்த மாண்பினர் குடாநாட்டு மக்கள். அவர்கள் பசுவை தாய் போல வணங்கினர். நாவலர் சொற்படி ஒழுகினர். நாவலர் போன்றவர்களை தெய்வமாக மதித்தனர். ஓளவையார் சொற்படி வாழ்ந்தனர். குடும்ப பிணக்குகளை பெரியோர்கள்

தீர்த்து வைத்தனர். மூத்தோர் வார்த்தை அமிர்தமென போற்றப்பட்டது. ஆயுள்வேத வைத்திய முறைப்படி உடல் நலம் பேணினர். குழந்தைகள் நான்கு ஐந்து வயது வரை தாய்ப்பாலுண்டு வளர்ந்தனர். மாதர்கள் என்றுமே அழகை இழக்கவில்லை. இந்த பழமைகள் எல்லாம் இன்று முற்றாக தலைகீழாக மாறியே நடக்கிறது. நவீன சினிமாவின் வளர்ச்சியால் மக்கள் அதில் காணப்படும் கதாபாத்திரங்களுக்கு ஏற்றவாறு தம்மை மாற்றி அமைத்து பழைய பழக்கங்களை புறம் தள்ளி விட்டு வாழ்வதை காணமுடிகின்றது.

கூட்டுக்கும்பங்கள்.

கூட்டுக்கும்ப வாழ்க்கை முறைகளையே அந்தக்கால யாழ்ப்பாண மக்கள் கைக்கொண்டனர். துலாவின் துணைகொண்டு நீர்ப்பாசனம் நடைபெற்ற காலத்தில் இத்தகைய வாழ்வியல்புகள் மேலோங்கி நின்றன. பனை ஓலை வீடுகளால் குடாநாடு முழுக்க முழுக்க நிரம்பியிருந்த ஒரு காலத்தில் வெட்டிய ஓலைகளை கரம் போடுதல், பின்னர் வீடு வேய்தல் கூடக் கூட்டுறவு முறையிலேயே நிகழ்ந்தது. கோவில் திருவிழாக்கள் ஒவ்வொன்றையும் பத்து இருபது குடும்பங்கள் ஒன்று சேர்ந்தே நடாத்தியுள்ளார்கள். அந்தக்கால பண்புகளெல்லாம் இன்று யாராவது கூறக்கேட்டு அதிசயிக்க வேண்டிய நிலையில் யாழ்ப்பாண மக்கள் இன்று வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். கூட்டுக்கும்பம் என்ற சொல்லை கேட்பதே அரிதாகி விட்டது.

பாட்டி வைத்தியம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் எமது பாட்டிமார்கள் கைக்கொண்ட பழமைகள் வாய்ந்த வைத்திய முறைகள் வழக்கொழிந்தாலும் இன்று கூட அவை நினைவு கூரப்படுகின்றன. பிரசவித்த தாய்மார்களின் படுக்கை அறைகளில் இரவில் வேப்பெண்ணெய்ச்சுட்டி விளக்கு களையே பாட்டிமார்கள் ஏற்றி வைப்பது அந்தக்கால வழக்கம். தாயையும் சேயையும் எந்தவிதமான நோய்க் கிருமிகளும் அணுகாத வண்ணம் அவர்களைப் பாதுகாத்த பெருமை பாட்டிமார்களுக்குரியது. மண்ணெண்ணெய் விளக்குகளை ஏற்றி குழந்தைகளின் படுக்கை அறைகளில் வைப்பதால் கக்கும் புகையால் குழந்தைகளுக்குப் பெருந்தீங்குண்டாகும் என்பது பாட்டிமார்கள் கற்றுக் கொடுத்த பாடமாகும். வீடுகளில் சுகப்பிரசவமாகும் குழந்தைகளின் தொப்புளுக்கு வேப்பமரத்தில் அதன் பட்டைக்கு இடையே இருந்து பெறப்பட்ட செந்தூரம் போன்ற சிவந்த துகள்களைப் பூசிக் குணம் கண்டனர். தூதுவளை, கற்பூரவள்ளி, சீத்தில், கறுத்தப்பூக்கொடி இலைகளின்

துணைகொண்டும் வரகரிசியின் மகிமையுடனும் தமது பேரக் குழந்தைகளின் ஆரோக்கியம் பேணிய பாட்டி வைத்திய முறைகளும் இன்று வழக்கொழிந்துவிட்டன. இன்றைய நவீன விஞ்ஞான வளர்ச்சியால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட புதிய வைத்திய முறையால் ஈர்க்கப்பட்ட மக்கள் இன்று பழையமையான வைத்திய முறைகளை நினைத்துக்கூடப் பார்ப்பதில்லை.

கதிர்ப்பாய்கள்.

யாழ்ப்பாண கிராமவாசிகளால் பெரிதும் பேணப்பட்ட மத்துக்கள், பத்தாயங்கள், வல்லுவங்கள், அட்டாளங்கள், குத்துக்கண்ணிகள், கதிர்ப்பாய்கள் என்பனவும் இன்று பாவனையில் இருந்து அகன்று விட்டன.

மருத்துவிச்சி

பெண்கள் வாழ்வில் கைவைத்தியம் அல்லது மருத்துவிச்சி மரபு என்பதும் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. கிராமத்து மூதாட்டியே இக் கைவைத்தியத்தில் சிறந்து விளங்கினார். ஆரம்ப காலத்தில் ஆங்கில வைத்திய முறைகள் காணப்படவில்லை. பல வகையான மருந்து களும் இருக்கவில்லை. இயற்கை மூலிகைகளே மருந்தாக காணப்பட்டன. பெண்களுக்கான நோய்கள், சிறுவர்களுக்கான நோய்கள் பற்றி மருத்துவிச்சி கை நாடியைப் பிடித்தே கூறிவிடுவார். பெண் கர்ப்பமடைந்தாரா, இல்லையா என மணிக்கட்டைப் பிடித்துப் பார்த்தே கூறிவிடுவார். குழந்தை பிறந்தால் பிள்ளை பெற்றெடுக்கும் நேரம் மருத்துவிச்சி அருகிலிருந்து அவளை நல்ல முறையில் கவனித்து குழந்தைக்கு தேவையான நடைமுறைகளையும் சரிவர செய்து விடுவார். ஆனால் தற்பொழுது ஸ்கானிங் முறை மூலமே பெண்கள் தமது கர்ப்பகாலத்தில் குழந்தையின் ஆரோக்கியத்தைக் கண்டுகொள் கிறார்கள். மருத்துவிச்சி மரபு என்பது வழக்கொழிந்து விட்டது.

03. சடங்குகள்

பேச்சுத் திருமணம்.

அன்றைய யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் நடைபெற்ற பேச்சுத் திருமணங்களிலே சாதகப் பொருத்தம் பார்க்கும் மரபு மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டது. ஆனால் இன்றைய யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலே சாதகப் பிரச்சனையைப் பெரிது படுத்துபவர்கள் தரகர்களே எனலாம். தரகர்களாலும் ஜோதிடர்களாலும் நிறைவேறிய திருமணங்களைக் காட்டிலும் நிறைவேறாது போன (குழம்பிப் போன) திருமணங்களே அதிகம் எனலாம். அன்றைய காலத்தை

விட இன்றைய யாழ்ப்பாண சமூகத்திலே “சாதகம் பொருத்தம்” மிக மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது.

இன்றைய ஜோதிடம் குறிப்பிடும் “கிரக பாவம்” என்ற கணிப்பு இற்றைக்கு ஐம்பது அறுபது வருடங்களுக்கு முன் பெரிதும் முதன்மைப்படுத்தப்படவில்லை. ஜோதிடம் பார்த்த (பொருத்தம் பார்த்த) சிலருக்கு சில தோஷங்கள் அல்லது குற்றங்கள் (செவ்வாய்க் குற்றம் என்பது போல) இருந்தால் அதற்குரிய பரிகாரமாகக் கோயில் வழிபாடு அல்லது நேர்த்தி முதலானவற்றைச் செய்து கொண்டு திருமணத்தை நிறைவேற்றி விடுவார்கள். ஆனால் இன்றைய சூழலில் ஜோசியக்காரர்களும் தரகர்களும் தாம் பணம் ஈட்டும் நோக்கில் இதை ஒரு தொழிலாகவே மாற்றி விட்டார்கள். செவ்வாய்க்குற்றமென்பது பெரிய குற்றமாக இவர்களால் பார்க்கப்படுகிறது. இதனால் எத்தனையோ காதலர்கள் பிரிக்கப்படுகின்றார்கள். இச் செவ்வாய்க் குற்றம் மூல நட்சத்திரம் கிரகபாவம் என்பவற்றால் அதிகளவில் பெண்களே பாதிக்கப்படுகின்றார்கள். அன்றைய காலத்தில் பெண் குறித்த வயது வந்துவிட்டால் அவர்களுக்கு பொருத்தம் பார்த்து அதில் குறித்த சில பொருத்தம் இருந்து விட்டால் உடனே திருமணம் செய்து வைத்துவிடுவார்கள். ஆனால் இன்று அவ்வாறு அல்ல அதிக பட்சமான பொருத்தங்கள் இருந்தால் மாத்திரமே திருமணம் செய்ய சம்மதிக்கிறார்கள். இதனால் அதிகளவிலான ஆண், பெண்கள் வயது முதிர்ந்த பின்பே (38,41) திருமணம் செய்கிறார்கள். சில பெண்கள் திருமணமாகாமலேயே இருக்கின்றார்கள்.

ஆரம்பகால சமூகத்தில் திருமணப் பொருத்தம் பார்க்கும் மரபு குறைவாகவே காணப்பட்டாலும் அவர்கள் தாம்பத்ய வாழ்வில் புரிந்துணர்வுடன் செயற்பட்டுள்ளனர். ஒற்றுமையாக பல ஆண்டுகள் சேர்ந்து வாழ்ந்துள்ளனர். கணவனிற்கு கட்டுப்பட்டவர்களாக சிறந்த முறையில் சந்தோசமாக வாழ்ந்துள்ளனர். ஆனால் இன்றைய யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் எவ்வளவுதான் 100% பொருத்தமாக இருந்து திருமணம் செய்து வைத்தாலும் அவர்களிடம் நல்ல புரிந்துணர்வு என்பது மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. விவாகரத்துக்கள் அதிகரித்துச் செல்கின்றன. ஆனால் அன்றைய சமூகத்தில் இவ்வாறான நிலைமை ஏற்பட்டது குறைவென்றே கூற வேண்டும்.

பெரும்பாலும் 19^{ம்} நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து 20^{ம்} நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் மேலமட்டச் சாதியினர் அதிகார வர்க்கத்தினர் அரசு உத்தியோகத்தர்கள் பிரபல வர்த்தகர்கள் குடா நாட்டிற்கு வெளியே வணிக முயற்சியிலீடுபட்ட முதலாளிகள்

முதலாளினரின் திருமணச் சடங்குகள் பெருமளவிற்கு ஆடம்பரமாக நடைபெற்றமைக்குரிய சான்றுகள் உள்ளன. சமூக மாற்றம் யாழ்ப்பாண மக்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் பரந்து வாழத்தொடங்கியமை புதிதாக மேற்கிளம்பிய மத்திய தர வர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கை முறைகள் முதலியன திருமணச் சடங்கு முறைகளிலும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தன.

ஒப்பாரி சொல்லும் மரபு

உறவினர்கள் இறந்ததும் அவர்களது செயற்பாடுகள், பழக்கங்கள், நல்ல பண்புகள், உறவுகள் என்பவற்றைக் கூறி அழும் மரபு புராதன காலத்தில் காணப்பட்டது. இது “ஒப்பாரி” என்று அழைக்கப்படும். ஆனால் இவ்வாறான ஒப்பாரி கூறி அழும் முறைகள் யாழ்ப்பாண மக்கள் மத்தியிலிருந்து மருகி விட்டன. சில கிராமங்களில் மாத்திரமே இன்று இவ்வாறு ஒப்பாரி செய்வதைக் காணமுடிகிறது. பெரும்பாலான இடங்களில் இன்று அழுவதே குறைந்து விட்டது. இறப்பு நிகழ்வு ஏனைய சடங்குகளைப் போல் வாறவர்களை வரவேற்பது, Soda கொடுப்பது என்று காலத்திற்கேற்ப மாறிவிட்டது. ஒப்புக் கூறி அழுவதற்கென்று வயதான ஒருவரை அழைத்து ஒப்பாரி வைப்பது தற்பொழுது காணப்படுகிறது. தமது உறவை எண்ணி ஒப்பாரி வைக்கும் மரபு மருகிவிட்டதென்றே கூறலாம்.

04.பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் சிறுவர்கள், இளைஞர்கள் வளர்ந்தவர்கள் பெண்பிள்ளைகள் எனப் பலரும் மகிழ்வுடன் விளையாடிய பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள் பல இன்று மறைந்து விட்டன. உடலுறுதிக்கும், அறிவுத்திறனுக்கும், மகிழ்விற் குமாகப் பயின்று வந்த பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள் பற்றி இன்றைய தலைமுறையினர் அறியமாட்டார்கள். அக்கால பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களை இன்று வீடுகளிலோ வீதிகளிலோ விளையாட்டு வெளிகளிலோ காணமுடியாது. சமூக, பொருளாதார, கல்வி, பண்பாட்டு மாற்றங்கள் காரணமாக இவ்விளையாட்டுக்கள் கைவிடப்பட்டு மறைந்து போயின எனலாம். ஆனால் யாழ்ப்பாண மக்களின் மனங்களைக் கவரும் வண்ணமாக நிகழ்த்தும் கலாச்சார நிகழ்வுகளில் மாத்திரம் சில சமயங்களில் இவ்வாறான பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களை நிகழ்த்துகின்றார்கள். எதிர்கால சந்ததியினர் பிற்காலங்களில் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள் பற்றி அறியாதவர்களாகவே காணப்படுவார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துப் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களைப் பின்வருமாறு பகுத்து நோக்கலாம்.

1. சிறுவர்களுக்கான விளையாட்டுக்கள்
2. இளைஞர்களுக்கான விளையாட்டுக்கள்
3. வளர்ந்தவர்களுக்கான விளையாட்டுக்கள்
4. பெண்களுக்கான விளையாட்டுக்கள்

இப்பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள் வயதுக் கட்டுப்பாடு அற்றவையாகும். பொதுவாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் உள்ள கிராமங்களிலே சிறுவர்கள்

- கீச்சு மாச்சுத் தம்பலம்
- கண்ணாமூச்சி
- நுள்ளிப் பிராண்டி
- வளையம் உருட்டல்
- கொழுத்தாடு பிடித்தல்
- மண் சோறு கறி காய்ச்சுதல்
- திருவிழா நடத்தல்
- இராசா மந்திரி
- கெந்தியடித்தல்
- புளியடி புளியடி
- மாபிள் அடித்தல்
- கிட்டி அடித்தல்
- குழை குழையா முந்திரி

போன்ற சிறுவர் விளையாட்டுக்களும், வயது வந்தவர்கள்

- நாயும் புலியும்
- தாயம்
- கடதாசி விளையாட்டு(காட்ஸ்)
- கிளித்தட்டு

முதலானவற்றை விளையாடுவர். குறிப்பாக இளைஞர்கள் விளையாடுவர். பெண்கள்

- கொக்கான் வெட்டுதல்
- மாங்கொட்டை போடுதல்
- கெந்தியடித்தல்
- கயிறடித்தல்
- சும்மியடித்தல்
- ஊஞ்சலாடுதல்

முதலான விளையாட்டுக்களை விளையாடுவர்.

பாவனையிலிருந்து மறைந்து வரும் யாழ்ப்பாண மக்கள் பயன்படுத்திய பாவனைப் பொருட்கள்.

பாவனைப் பொருட்கள் என்றுபார்த்தால் புராதன கால மக்களால் மட்டுமன்றி தற்கால மக்களாலும் பயன்படுத்தப்பட்டுவரும் அன்றாடப்பாவனைப் பொருட்களையே குறிக்கும். ஆனால் புராதனகாலத்தில் பயன்படுத்திய பாவனைப்பொருள் என்ற சொல்மட்டும் இன்று நடைமுறையில் உள்ளதேதவிர பாவனையும். பொருட்களும் முற்றாக மாற்றம் பெற்றுவிட்டன. புராதனகால மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட பாவனைப் பொருட்களில் ஒன்றுதானும் அனைத்துமக்களாலும் சமமான அளவில் தற்காலத்தில் பயன்படுத்தப்படுவதை காணமுடியாதஅளவிற்கு முற்றாக மாறிவிட்டது. தற்கால நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட இலத்திரனியல் விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் காரணமாக மக்களுடைய வாழ்வாதாரங்கள் மட்டுமன்றி வாழ்க்கைமுறைகளும் அன்றாடவாழ்வில் காலகாலமாக பயன்படுத்திவந்த பாவனைப்பொருட்களும் மாற்றமடைந்துவிட்டன.

புராதனகால மக்களதும் தற்கால நவீன மனிதர்களதும் தேவைகள் ஒன்றிற்காகவே காணப்படுகின்றது. ஆனால் அக்காலமனிதர்கள் தமது ஒவ்வொரு தேவைகளிற்கென்று வெவ்வேறுவிதமான பொருட்களை பயன்படுத்தினார்கள். தற்காலமக்கள் அவ்வாறு தேவைக்கேற்ப பாவனைப் பொருட்களை பிரித்துப் பயன்படுத்துவதில்லை என்றே கூறலாம். உதாரணமாக அக்கால மக்கள் தமது உறவினர் அல்லாத வேற்றுநாட்டு மக்களோ அயலவர்களோ வந்தால் அவர்களிற்கு தேநீர் கொடுப்பதற்கென்றே வெவ்வேறுவகையான பாத்திரங்களை வைத்திருப்பார்கள். வெளியாட்களிற்கு தேநீர் குடிப்பதற்கு “**முக்குப்பேணியை**” பயன்படுத்தினார்கள். அண்ணாந்து குடிக்கும் நோக்கத்திற்காகவே அதைப் பயன்படுத்தினார்கள். ஆனால் தற்காலத்தில் நெருங்கிய உறவினர்கள் வந்தாலும் அயலவர்கள் வந்தாலும் glassதான் தேநீர் கொடுப்பார்கள். தற்பொழுது குடும்பஅந்தஸ்து, குடும்பகௌரவம் நாகரிக வாழ்வை பிறருக்குகாட்டும் நோக்கிலேயே இவர்களுடைய பாவனைப் பொருட்களும் நான்குநாள் மாற்றமடைந்து செல்கின்றன. இதனால் புராதனமக்கள் அதாவது இவர்களுடைய மூதாதையர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களை வீட்டில் வைத்திருப்பதை விரும்பாமல் அதைக் குப்பையில் எறியும் மக்களும் பித்தளை இரும்புப் பொருள் வாங்கும் வியாபாரிக்கு கொடுத்துவிட்டு பிளாஸ்டிக் பொருட்கள் வாங்கும் மக்கள் இன்றும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

மூதாதையர் களின் பெறுமதியையும் அவர்களது பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களையும் அறியாதவர் களாக ஆரம்பகாலத்தில் நதிக்கரையில் நாகரிக வாழ்வை தொடங்கியமனிதனால் எவ்வாறு மட்பாண்ட உற்பத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டதோ அவ்வாறே தற்பொழுது பிளாஸ்டிக் உற்பத்தி அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இவை குறைந்த விலையில் அதிகளவில் கிடைப்பதாலும் பல வண்ணங்களில் கவர்ச்சியாக இருப்பதனால் அதனையே மக்கள் அதிகம் வாங்குகின்றார்கள். இதனால் புராதன கால மக்கள் பயன்படுத்திய பித்தளைப் பாத்திரங்கள் வெண்கலப் பாத்திரங்கள் வெள்ளிப்பாத்திரங்களை பயன்படுத்தும் மரபுகளையும் இன்றைய காலத்தில் முற்றாக புறக்கணிக்கப்பட்டே வருகின்றன. அவற்றின் பெறுமதிகளையும் பாவனை முறைகளையும் மக்கள் அறிந்து இனிவரும் காலங்களிலாவது புராதனகால மக்களது பாவனைப் பொருட்களை பேணிப்பாதுகாத்து அடுத்துவரும் சந்ததியினருக்கும் தெரியப்படுத்தும் வகையில் அவற்றை பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற விழிப்புணர்வை தற்காலமக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கிலேயே யாழ்ப்பாண வாழ்வியல் கண்காட்சியில் இப்பாவனைப் பொருட்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பிளா-பனையின் இளையது வடலி, இதன் ஓலையினைக் கொண்டு தோணி வடிவில் கோலி உருவாக்கப்படும் பொருளே பிளா ஆகும். பெரும்பாலும் பனையின் கள்ளினை பருகவே இதனைப் பயன்படுத்துவார்கள். பனம் கள்ளை இதில்விட்டு அருந்துவது மிகவும் இனிமையான அனுபவம் என்பார்கள். கூள் மட்டுமல்ல கூழ் கஞ்சி போன்ற வற்றினையும் இதனுள் இட்டு அருந்தும் பழக்கம் எம் முன்னோர்களிடம் அதிகமாக காணப்பட்டுள்ளது. இன்றும் கிராமங்களில் கள்ளுத்தவறனைகளில் கள்ளினை பரிமாற்றும் ஊடகமாக இப் பிளாவே காணப்பட்டது.

அம்மி-குழவி கொண்டு சரக்கு மசாலா முதலிய அரைக்கப் பயன்படுத்தும் நாட்சதுரக்கல்.

அரிக்கண் விளக்கு - காற்றால் சுடர் அணைந்து விடாதபடி கண்ணாடி கூண்டு பொருத்தப்பட்டு கைப்பிடியுடன் கூடிய மண்ணெண்ணெய் விளக்கு.

அரிவாள்-உள் வளைவான வெட்டும் பரப்புடைய இரும்புக்கருவி.

அரிவாள் மனை-காய்கறி வெட்டப்பயன்படுத்தும் வளைந்த இரும்புத் தகட்டை கொண்ட சாதனம்.

அலுமாரி-பொருட்களை வைப்பதற்கு வசதியான சில தட்டுக்கள் கொண்டாலும் கதவு போடப்பட்டதான அமைப்பு

ஆட்டுக்கல்- வட்டவடிவில் கல்லின் நடுவே குழியும் குழியின் செங்குத்தாக நின்று சுற்றக் கூடிய குழுவியும் உடைய மா அரைக்கும் கல்.

இடலிதட்டு-இடலி அவிப்பதற்கு ஏற்றதாக அமைந்த குழிகளை உடைய தட்டு.

இளைப்புளி- மரத்துண்டுகளை ஒரே சீராகச் சீவிவழுவழப்பாக்க பயன்படும் கூரிய உளித் தகடு நடுப்பகுதியில் செருகப்பட்ட தச்சர் கருவி.

ஏடு- இது ஒரு தரமான இலக்கிய ஏடு. ஏடும் எழுத்தாணியும் அநேகமாக மறைந்து விட்டன.

ஏற்றம்-கிணறு போன்ற நீர் நிலைகளின் அருகே கம்பு ஒன்றை நட்டு அதன் பகுதியில் உள்ள சுழல் தட்டோடு குறுக்கு வாட்டில் ஒரு கட்டையை பொருத்தி அதில் நீர் பாய்ச்சுவதற்காக தூண் பொருத்தப்பட்ட அமைப்பு.

ஓலைச் சுவடி-இது பனம் ஓலையினால் அளவாக வெட்டப்பட்டு ஓர் ஒழுங்காக காணப்படும். முன்னைய காலத்தில் இவ் ஓலைச் சுவடியிலே குழந்தை பிறந்ததும் சாதகத்தை எழுதுவார். அத்தோடு மிகப்பழங்காலத்திலே ஓலைச் சுவடியில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதும் முறை காணப்பட்டது. ஆனால் ஓலைச் சுவடியில் எழுதும் முறை முற்றாக மறைந்து விட்டது. ஆனால் தற்காலத்தில் கரையான் அரித்த நிலையில் சில வீடுகளில் பாதுகாத்து வைப்பதையும் காணலாம். இதற்கு முக்கிய காரணம் பழைய பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலேயே ஆகும்.

கட்டைவண்டி- இரு கட்டையில் இருபக்கங்களும் பெரிய சக்கரங்களை உடைய மூடு அமைப்பில்லாதது.

கலப்பை- மாட்டை பூட்டி நிலத்தை உழுவதற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்ற மரத்தினால் ஆன கருவி.

கள்ளிப் பெட்டி- பொருட்களை வைப்பதற்கு மரத்தினால் செய்யப்பட்ட ஒருவகைப் பெட்டி.

குடலை-பூக்களை பறித்துப் போடுவதற்கு ஓலையினால் பின்னப்பட்ட நீள் உருண்டை வடிவக் கூடை.

குத்துவிளக்கு-வட்டவடிவான அடிப்பகுதியில் நேராகப் பொருத்திய தண்டின் மேல் உள்ள தட்டுப் போன்ற பாகத்தில் திரியிட்டு எண்ணெய் விட்டு ஏற்றும் விளக்கு.

கூண்டு வண்டி-மேற்புறம் வளைவான கூரை போடப் பட்ட மாட்டு வண்டி.

கூலா-குடிப்பதற்காக நீர் பால் முதலியவற்றை வைத்துக் கொள்ளப் பயன்படும் புடைத்த இடைப் பகுதியும் மூடியும் கொண்ட பித்தளையிலான பாத்திரம்.

சேக்-பெரிய உரல் போன்ற மர அமைப்பின் நடுவில் பொருத்தப்பட்ட உலக்கை போன்ற தடிப்பை மாடுகளை கொண்ட வட்டவடிவில் சுழலச் செய்வதன்மூலம் வித்துக் களிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்க பயன்படும் ஒரு வகைச் சாதனம்.

குவளை-நீர் வைத்துக்கொள்ளவும் வெந்நீர் போடவும் பயன்படும் அகன்ற வாயும் உருண்ட அடிப்பகுதியும் கொண்ட பெரிய உலோகப் பாத்திரம். இது தற்காலத்திலும் சில வீடுகளில் பயன்பாட்டில் இருப்பதைக் காணலாம்.

தடுக்கு-கோரை ஓலை முதலியவற்றால் பின்னப்பட்ட சதுர அல்லது செவ்வக வடிவச் சிறிய பாய். இத்தடுக்கிலே குழந்தைகளை படுக்கவைப்பார்கள். ஆனால் தற்காலத்தில் இது அருகிக் கொண்டு வந்தாலும் தென்ன மரப் பிரதேசத்தில் பயில்நிலையிலிருப்பதை காணலாம்.

தேங்காய்த்துருவி-தேங்காய் துருவப் பயன்படும் சிறு சிறு பற்களை உடைய இரும்பால் ஆன சாசனம்.

கொடியடுப்பு-ஒரு பெரிய அடுப்பும் அதிலிருந்து கிடைக்கும் வெப்பத்தை பயன்படுத்தும் வகையில் இடைப்பட்ட சிறிய அடுப்பு.

கோகர்ணம்-(ரசம் மோர் முதலியன ஊற்றப் பயன்படும் விதத்தில்) ஒருபக்கத்தில் மூக்கு போன்ற திறவை உடைய ஒரு கைப் பாத்திரம்.

கூடை-கிணற்றில் தண்ணீர் இறைக்கப் பயன்படும் ஒரு கருவி.

கூடாரி-(பெருமாள் கோயிலில்) ஆசீ வழங்குவதற்காக பக்தர்கள் தலையில் வெள்ளி தங்கம் தாமிரம் போன்ற உலோகங்களினால் ஆன திருமாளின் பாதம் பொறிக் கப்பட்ட சிறு கிரீடம்.

சூர விளக்கு-ஒன்றன் மேல் ஒன்றுஇணைத்து தொங்க விடப்பட்டிருக்கும் விளக்கு.

சவக்கு-வண்டியை அழுத்துச் செல்லும் மாடு குதிரை போன்றவற்றை உசுப்பி வேகமாக ஓட்டுவதற்கும் ஒரு வரை அடிப்பதற்கும் தோல் அல்லது கயிற்று பின்னல் இணைக்கப்பட்டது சாட்டை.

சிப்ளாக்கட்டை-நான்கு விரல்களில் ஒன்றும் கட்டை விரல்களில் ஒன்றுமாக கோர்த்துக் கொள்ளும் சிறுமணிகள் இணைக்கப்பட்ட தாளக் கருவி திருவிழாக் காலங்களில் தேவாரம்பாடும்போது தட்டப்படும்.

திட்டி வாசல்-கோயில் கோட்டை முதலியவை அடைத் திருக்கும் போது மக்கள் உள்ளே சென்றுவர பெரிய கதவில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சிறிய வாசல்.

தமிழ்சுக்கட்டை-தரையை சமப்படுத்தி நீண்டகம்பின் அடிப்பகுதியில் கனமானகட்டையை பொருத்தி செய்த சாதனம்.

தூளி/ஏனை/ தொட்டில்-குழந்தையை தூங்க வைக்க கட்டுவது.

பாதாளக்கரண்டி-கிணற்றில் விழுந்துவிட்ட பொருட் களை மேலிருந்து எடுப்பதற்கு பயன்படும் கருவி.

பீப்பாய்-உருளை வடிவக் கொள்கலம்.

பெற்றோல்மாக்கஸ்-மின்சாரம் இல்லாத காலத்தில் வீட்டு சடங்குகளின் போது இரவில் வீடுகளிலும் ஆலயங்களிலும் பயன்படுத்தப்படுவது.

ஆபரணங்கள்

ஆங்கவஸ்திரம்-ஆண்கள் வேட்டி கட்டும் போது தோளிலே போட்டுக் கொள்வது.

அட்டியல்-கழுத்தோடு ஒட்டி அணியும் நகை.

அரைஞாள்-ஆண்களும் பெண்களும் இடுப்பில் கட்டுவது.

ஓட்டியாணம்-இடுப்பைச் சுற்றி ஆடையின் மேல் கட்டிக் கொள்ளும் பொன்னால் அல்லது வெள்ளியால் ஆன நகை.

விளையாட்டுக்கள்

கொக்கான் வெட்டு-சேழியை வைத்து விளை யாடுதல், கொக்கான் இரவில் விளையாட விடுவதில்லை.

சிலம்பம்-தடியை கைகளால் பிடித்து முன்னும் பின்னும் பக்கவாட்டிலும் சுழற்றி தாக்கவும், தாக்குதலை தடுக்கவும் பயிலும் கலை.

தாயம்-தாயக்கட்டைகளை உருட்டி அல்லது சோழிகளைப் போட்டு அவை காட்டும் எண்களுக்கு ஏற்ப கட்டடங்களில் கட்டையை நகர்த்தும் விளையாட்டு.

பச்சைக்குதிரை-ஒருவர் குளிய வைத்து அவர் முது கில் கை ஊன்றி தாண்டி ஒருவர் விளையாடுவது.

பல்லாங்குழி-5சோழிகள் அல்லது புளியங்கொட்டைகளை போட்டு விளையாட வசதியான குழிகளை கொண்டிருக்கும்.

தற்கால நவ நாகரிக வளர்ச்சியால் மக்கள் புராதன கால பண்பாட்டம்சங்களை மறந்து தமது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப வாழ்ந்து வருகின்றனர். இதேநிலை தொடருமானால் எதிர்காலத்தில் புராதன பண்பாட்டம்சங்களை பிரதிபலிக்கும் எந்த ஓர் ஆதாரங்களும் கூட இல்லாமல் போய் விடுமோ என்ற பயம் இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. உலக மயமாக்கல் அதைத் தொடர்ந்து எழுந்த பின் நவீனத்துவக் கருத்துக்கள் பல்லின பண்பாடு பற்றிய தற்போதைய வாதங்கள் என்பன தேசம், தேசியம், நாடு, என்ற எல்லைகளை உடைத்து உலக நாடுகளை ஒன்று சேர வைத்துள்ளன. இவை தவிர்க்க முடியாத வளர்ச்சியாக பார்க்கப்பட்டாலும் பண்பாட்டு ரீதியில் இவை வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் நாகரிகம் வளர்முக நாடுகளின் பாரம்பரிய பண்பாட்டில் மேலாதிக்கம் செலுத்த தொடங்கியுள்ளன என்பதில் சந்தேகமில்லை இந்த மாற்றம் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் பொருந்தும் ஒரு கிராமத்துச் சந்தையில் நவீன பாவனைப் பொருட்கள் கலை வடிவங்கள் சமயச் சின்னங்கள் மறைந்துபோகக் காரணமாகின்றது. இன்று அவை குறைந்த விலையில் பிற பொருட்களின் உற்பத்திக்காக விற்கப்படுவது யாழ்ப்பாணத்தில் தீவிரமாக நடைபெற்று வருவதை காணமுடிகிறது. இவை எமது பாரம்பரிய பொருட்கள் மறைவதை மட்டும் குறிக்கவில்லை. கூடவே அவற்றின் மொழியும் அப்பொருட்களை கொண்டு பயன்படுத்தி வந்த சமூக சமயச்சடங்குகளும், வாழ்க்கை முறைகளும் காலப்போக்கில் முற்றாக மறைந்து போவதற்கும் அவை காரணமாக அமைகின்றன. மேலை நாடுகளில் அகழ்வாராய்ச்சித் துறை, தொல்லியல் துறை, வரலாற்றியல் போன்ற துறைகளில் அபரிதமாக வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. அவர்கள் தமது மூதாதையரின் வாழ்வியல் முறைகள், பண்பாடுகள், பாரம்பரியங்களை உயிரை விட மேலாக மதித்து தனித்துவம் கெடாது போற்றிப் பாதுகாத்து வருகின்றனர். பண்பாடு என்றாலே யாழ்ப்பாணத்தான் என்று தலை நிமிர்ந்து நின்ற யாழ்ப்பாணத்தில் பண்பாட்டுச் சின்னங்களை பாதுகாப்பதென்பது மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. இவ்வாறே எமது இளம் சந்ததியினரிடம் இந்த சிந்தனை உணர்வை ஏற்படுத்தி இளைஞர்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தல் இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

எனவே இலங்கைத் தமிழ் பண்பாட்டில் யாழ்ப்பாணத்தினது பங்களிப்பு கணிசமானதாகும். உலக மயமாக்கல் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை பிற்பண்பாட்டு ஊட்டல், புலம்பெயர்வு, கையளிப்புக்குறைபாடு, பழைமை போற்றாத பண்பு முதலான பல்வேறு காரணிகளால் தொன்மைச் சிறப்புமிக்க எமது பண்பாட்டில் பல்வேறு வகைகளும் மிக வேகமாக வழுகிழந்து வருகின்றன. எமது பண்பாட்டின் தனித்துவமான அடையாளங்களை உயிர்த்துடிப்புடன் தக்கவைத்து எதிர்கால சந்ததியினருக்குக் கையளிக்க வேண்டியது அனைவரதும் தலையாய கடமையாகும். கடமையின் பின் புலத்தில் வழக்கிழந்து வரும் யாழ்ப்பாணத்தின் பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களை ஓரளவிற்காவது கண்டறிந்து ஆவணப்படுத்தும் நோக்கில் இவ்வியல்வக் கட்டுரை எழுதப்படுகின்றது.

உசாத்துணை நூல்

- [1] புஷ்பரட்ணம்.ப,தொல்லியல் நோக்கில் இலங்கைத் தமிழர் பண்பாடு, குமரன் பதிப்பகம், 2000.
- [2] சிவத்தம்பி.கா யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தை விளக்கக் கொள்ளல், அதன் உருவாக்கம், அசை விக்கம் பற்றிய பிரதேச உசாவல், சோ.செல்வ விநாயகம் நினைவுப் பேருரை, ஜூன், 8, 1992.
- [3] பாலச்சந்திரா எச்.கே, யாழ்ப்பாணத்து மரபுரிமைச் சின்னங்கள் பாதுகாப்பு, யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள மரபுரிமை மையங்களின் மீள்புனரமைப்பும், பற்றிய வேலைப்பட்டறை, யாழ்ப்பாணம், இலங்கை., 2011.
- [4] ஞானப்பிரகாசர் சுவாமி, யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் அச்சுவேலி, 1928.
- [5] 'ஸ்ரீலக்ஷ்மி' ஆறுமுகநாவலர், சூடாமணி நிகண்டு, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம், சென்னை, 1939.
- [6] புஷ்பரட்ணம்.ப,தொல்லியல் நோக்கில் ஈழத்தமிழரின் பண்டையகால மதமும் கலையும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2002
- [7] தமிழவன் "நாட்டுப் புற நம்பிக்கைகள்" சர்வோதய இலக்கியபண்மை, மதுரை, 1976.
- [8] யாழ்ப்பாண வாழ்வியல் பதிப்பாசிரியர்-பேராசிரியர்-ப.புஷ்பரட்ணம். 2012